

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **SYNOT TIP, a. s.**, se sídlem Jaktáře 1475, Uherské Hradiště - Mařatice, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Novákem, Ph.D., se sídlem Trojanova 12, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Dominikánské nám. 196/1, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. 12. 2013, č. j. 29 Af 4/2012 - 73, o námitce podjatosti podané žalobcem proti soudci Nejvyššího správního soudu JUDr. Miloslavu Výbornému v řízení vedeném pod sp. zn. 10 As 2/2014,

t a k t o :

Soudce JUDr. Miloslav Výborný **n e n í v y l o u č e n** z projednávání a rozhodování ve věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 10 As 2/2014.

O d ů v o d n ě n í :

[1.] Magistrát města Brna jako stěžovatel napadl kasační stížností ze dne 6. 1. 2014 v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Brně.

[2.] Ve vyjádření k této kasační stížnosti ze dne 28. 1. 2014 žalobce uvedl, že podává námitku podjatosti proti soudci rozhodujícího 10. senátu Nejvyššího správního soudu JUDr. Miloslavu Výbornému, kterou odůvodnil tak, že jmenovaný dříve působil jako soudce Ústavního soudu a rozhodoval ve věci návrhu na zrušení čl. I obecně závazné vyhlášky města Chrastavy č. 5/2009, o kterém bylo rozhodnuto nálezem ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, když otázka aplikace tohoto nálezu je předmětem tohoto řízení před Nejvyšším správním soudem.

[3.] JUDr. Výborný ve svém vyjádření ze dne 30. 1. 2014 uvedl, že v označené věci jako soudce Ústavního soudu spolurozhodoval, nicméně za důvod k vyloučení toto rozhodování nepovažuje, jelikož k věci, k účastníkům či jejich zástupcům nemá žádný vztah a podjatým se být necítí.

[4.] Podle ustanovení § 8 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“) jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci tehdy, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům řízení nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat

o jejich nepodjatosti. Důvodem vyloučení je tedy taková povaha subjektivního vztahu soudce k věci samé, k účastníkům či jejich zástupcům, která je natolik objektivizovatelná, že lze důvodně pochybovat o soudcově nepodjatosti.

[5.] Z ustálené judikatury zdejšího soudu a také Ústavního soudu plyne, že nestrannost soudce je především subjektivní psychickou kategorií, jež vyjadřuje vnitřní psychický vztah soudce k projednávané věci. Při posuzování námitky podjatosti je však třeba nestrannost vnímat i z hlediska objektivního, tzn. zkoumat, zda skutečně existují objektivní okolnosti, jež vyvolávají oprávněné pochybnosti o nezájatosti soudce v konkrétním případě. Jak se k této otázce vyjádřil Ústavní soud, vyloučení soudce z projednávání a rozhodování ve věci má být založeno nikoliv jen na skutečně prokázané podjatosti, ale již tehdy, jestliže lze mít pochybnosti o jeho nepodjatosti; při posuzování této otázky je tedy třeba učinit úvahu, zda – s ohledem na okolnosti případu – lze mít za to, že by soudce podjatý mohl být (viz nálezy sp. zn. I. ÚS 167/94, sv. 6, č. 127 SbNU, dostupné na <http://nalus.usoud.cz>). Otázka podjatosti nemůže být ve všech případech postavena zcela najisto, nicméně rozhodovat o ní je nutno vždy na základě existujících objektivních skutečností, které k subjektivním pochybnostem osob zúčastněných na řízení vedou. K vyloučení soudce z projednávání a rozhodnutí věci však může v zásadě dojít teprve tehdy, když je evidentní, že vztah soudce k dané věci, účastníkům nebo jejich zástupcům dosahuje takové povahy a intenzity, že i přes zákonem stanovené povinnosti nebudou moci nebo schopni nezávisle a nestranně rozhodovat (srov. nálezy sp. zn. II. ÚS 105/01, sv. 23, č. 98 SbNU).

[6.] Rozhodnutí o vyloučení soudce z důvodů uvedených v ustanovení § 8 s. ř. s. představuje výjimku z ústavní zásady, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci s tím, že příslušnost soudu i soudce stanoví zákon (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Tak jak zákon tuto příslušnost stanovil, je tato zásadně dána, a postup, kterým je věc odnímána příslušnému soudci a přikázána soudci jinému, je nutno chápat jako postup výjimečný.

[7.] V nyní projednávané věci spatřuje žalobce podjatost soudce JUDr. M. Výborného v jeho dřívějším spolurozhodování ve věci návrhu na zrušení čl. I obecně závazné vyhlášky města Chrástavy č. 5/2009. Z této námitky je zřejmé, že žalobce ani netvrdí, že by se JUDr. Výborný u Ústavního soudu jakkoliv podílel na rozhodování věci, v níž by byl účastníkem řízení, a že by v průběhu tohoto řízení mohl vůči němu vzniknout jakýkoliv vztah, který teprve by mohl výše popsanou pochybnost o jeho nepodjatosti založit. V daném případě totiž Ústavní soud rozhodoval v rámci tzv. abstraktní kontroly norem, kdy návrhovatelem bylo Ministerstvo vnitra. V těchto případech nicméně Ústavní soud ani nerozhoduje o konkrétních ústavních stížnostech fyzických či právnických osob, nýbrž „jen“ o ústavnosti, resp. zákonnosti, napadeného právního předpisu, popř. některých jeho částí, s tím, že pokud dospěje k závěru, že je nelze vyložit ústavně konformně, tak je zruší. Tato samotná skutečnost, že se JUDr. Výborný na tomto rozhodování podílel, proto nemůže založit jeho podjatost v nyní projednávané věci.

[8.] Pokud by tomu tak totiž bylo, vedlo by to k absurdním závěrům a podjatým by musel být zřejmě shledán každý soudce, který se ve svojí předchozí činnosti výkladem a aplikací konkrétního právního předpisu již zabýval. Není totiž principiální rozdíl mezi soudcem Ústavního soudu, který v minulosti posuzoval ústavnost právního předpisu, nyní aplikovaného správním soudem; a soudcem správního (civilního, trestního) soudu, který

pokračování

v minulosti určitým způsobem interpretoval právní předpis při svojí rozhodovací činnosti v jiných věcech.

[9.] Ostatně, nikoliv náhodou procesní předpisy výslovně stanoví vyloučení soudce pouze v těch případech, kdy se podíleli na projednávání nebo rozhodování v *téže věci* (§ 8 odst. 1 s. ř. s.; § 36 odst. 2 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu). Naopak, důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce jeho rozhodování v *jiných věcech* (§ 8 odst. 1 s. ř. s.). Je tak zřejmé, že i dřívější rozhodování JUDr. M. Výborného v rámci zcela jiného typu řízení a s jinými účastníky řízení u Ústavního soudu nemůže být vykládáno jako rozhodování v *téže věci*, nýbrž naopak, jako rozhodování v jiných věcech ve smyslu citovaného ustanovení s. ř. s.

[10.] Nad tento rámce lze argumentovat rovněž tím, že v řízení o kontrole norem rozhoduje Ústavní soud jako tzv. negativní zákonodárce; tedy je oprávněn zrušit napadený právní předpis anebo jeho některou část. Přitom zákon o Ústavním soudu (§ 36 odst. 3) výslovně stanoví, že soudce není vyloučen z projednávání a rozhodování věci, jestliže se v minulosti podílel na přípravě, projednávání a schvalování právních předpisů, které tento soud přezkoumává. Podle podobné logiky nemůže být soudce vyloučen ani z projednávání a rozhodování takové věci, při níž je aplikován právní předpis, jehož ústavnost předtím hodnotil jako soudce Ústavního soudu. Zatímco totiž v rámci tohoto řízení o kontrole norem je zkoumána ústavnost napadeného právního předpisu, dochází v řízení před Nejvyšším správním soudem k jeho aplikaci na konkrétní případy. Navíc, pokud již v minulosti ústavnost tohoto právního předpisu nějakým způsobem vyložil a nastavil Ústavní soud, je právní názor obsažený v tomto jeho rozhodnutí závazný nejen pro samotný Ústavní soud, nýbrž i pro všechny soudy ostatní. Jinak řečeno, právní názory obsažené v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 29/10 zavazují Nejvyšší správní soud (čl. 89 odst. 2 Ústavy) zcela bez ohledu na skutečnost, zda se na jeho rozhodování podílí či nikoliv bývalý soudce Ústavního soudu.

[11.] Proto soud rozhodl, že soudce JUDr. Miloslav Výborný není vyloučen z projednávání a rozhodování v řízení vedeném u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 10 As 2/2014 (§ 8 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s. a contr.).

V Brně dne 11. února 2014

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu